

O nás.

1.

S mnohé stránky lze posuzovati člověka jako představitel stavu, služby, povolání. Práce — pramen života, lidský úděl, tvořitelka, utěšitelka. Budiž pozdravena. Člověk pracuje rukama nebo mozkiem, ale i duší. Ta určuje jeho lidskou tvář. I člověk notář má kromě odborné a úřední také svou lidskou tvář a právě u něho, více než u většiny občanských povolání záleží především na této lidské tváři, která povyšuje pouhého odborníka na celého člověka a osobu na osobnost.

2.

Složitost života je nezměrná a právě tak postavení individua ve společnosti. Je nad lidské síly nalézt abstraktní formuli takové dokonalosti, aby spoutala ten mocný proud sociálních dění, spojů, příčin, vztahů a následků, věčné změny a vývoje, jemuž se říká život. Vždy zůstane dosti místa pro ono summum ius — ius honorarium, kdy abstraktní formule je přinucena sloužit životu a podati důkaz své pozitivní funkce a oprávněnosti.

3.

Mnozí jsou přesvědčeni, že jediným osobním štěstím jest sedět na břehu onoho proudu, jemuž se říká život, a v klidném opření o materiální domnělou jistotu starat se o vlastní dobré trávení. Ale životu slouží jen ti, kdož nešetří sobecky sil a chápou se vždy znovu vesel, aby k onomu mohutnému vlnobití přičinili svou skrovnou individuální sílu, hledající své osobní dostiučinění v tom, nebo také v tom, aby byli přímo účastni té velké, nezměrné symfonie života, se všemi polyfonními příboji kladů i záporů, štěstí i smutků, radostí a bolestí, zdarů a zmarů, plynoucí, řítící se, znějící, hřmící jen na chvíli kolem nás, v té chvíli mezi zrozením a smrtí.

4.

„Mezi stranami“. Jsme přesvědčeni a s námi lidé dobré vůle, že naše poslání, vyjádřené touto devisou, má plně oprávnění v organizaci vztahů člověka k člověku a slouží v zájmu života dobře tomu, aby tyto vztahy byly pokud jen lze kladné a plodné. Smí odradit od nejméně pojetí tohoto poslání hrubé nepochopení těch, kteří z egolistního, sobeckého zájmu nebo neznalosti mluví o něm křivě? Dokonce i v literatuře. Znáte knihu, v níž se mluví o notáři jako o elementu obojživelném, tedy více méně bezcharakterním? Nebo co si myslet o právníku, který při nedostatku věcných důkazních prostředků napadne před soudem celou instituci notářství, neboť jisté, notářem na jisto postavené skutečnosti mu poněkud boří jeho vlastní konstrukci případu a s ubohou duchaplností říká o notáři „ani ryba ani rak“?! K takovýmto argumentům se ovšem málokdo sníží; tím více překvapuje, když exponent právního řádu, téhož jako notář, háje jednostranný zájem svého klienta jde tak

daleko, že napadá instituci právního řádu, téhož, z něhož sám odvozuje vlastní existenci a funkci v něm.

Dovolená kritika? Proti té ovšem nelze činiti námitky, ani jde-li o právní řád. Ale oba zmíněné případy jsou na hony vzdáleny vážné, věčné a odborné kritice, neboť v prvním jde o laika beletristu, jež nic kromě básnické licence neomlouvá a v druhém při nejmenším o naprosto nevhodné místo, nehledě k samoučelné tendenci a průhlednému cíli, jemuž má v daném případě tato „kritika“ přisluhovat.

I takto může býti tedy kvalifikována nejlepší idea, v našem případě vyčerpávající úsilí a poctivá snaha vymezit a na jisto postavit právní poměr mezi stranami, aby pokud jen lze žily v míru, nebo neutilizovaly náhodné příležitosti k uplatňování nespravedlivých požadavků, či k útisku. Máme mluvit o nesčetných tragických následcích někdy zcela nicotných sporů, malicherných nebo zlovolně vyvolaných? Často nejen hospodářsky, ale i pro lidskou duši zhoubných! Pro celé rodiny, generace. Člověk mohl být platným členem lidského společenství a svou zmrhanou životní sílu mohl lépe uplatnit. V zájmu rodiny, obce, národa. Ale to je přece jasné. Kriteriem je zde především naše svědomí!

5.

S mnohé stránky lze posuzovat člověka. Dobrého notáře, jaký nás zajímá především, určují jisté nezadatelné vlastnosti, sine quibus non. Pozoruje, rozeznává, radí, chápe, cítí a pomáhá. V té pestrosti „případů“ jsou tak mnohé více problémy lidskými než právními. Zde nepomáhá formule. Zákon lidského srdce, citu, svědomí a poctivosti nikdy nebude překonaným stanoviskem.

Jednotný směnečný řád.

Oprava českého znění.

V červnovém čísle letošního ročníku „Českého práva“ jsem uveřejnil článek o směnečném protestu podle jednotného směnečného řádu, v němž jsem poukázal na to, že český překlad tohoto řádu není místy právě šťastný, a upozornil jsem na nutnost některých oprav.

Loyálně konstatuji, že české znění jednotného směnečného řádu bylo podrobeno zevrubné revisi a opraveno celkem na čtrnácti místech. Opravy ty jsou publikovány na straně 1671 letošního ročníku Sbírkky.

Zejména byly provedeny obě opravy v prvním odstavci článku 87, který nyní zní takto:

„(1) Předložení směnky ku přijetí nebo ku placení, k protestu, vyžádání si vyhotovení směnky, jakož i všechny ostatní úkony, které nutno provést u určité osoby, dlužno vykonati v jejích obchodních místnostech, a nedají-li se vypátrati, v jejím bytě. Jinde, obzvláště na burse, mohou býti učiněny jen, souhlasí-li s tím obě strany.“

Tím se stávají bezpředmětnými mé výtky, které jsem ve svrchu citovaném článku učinil.

Dr. F. J.